

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoPr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718204917
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6718204917.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu G. O., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom I. 377/1, 98X XX L., právne zastúpeného JUDr. Jánom Sitarčíkom, advokátom so sídlom Dr. Herza 20, Lučenec, proti žalovanému TRUCK & TRAILER Rent & Transport s. r. o., so sídlom A. H. J. XXXX, J. U., právne zastúpenému JUDr. Alanom Zvarom, advokátom so sídlom SNP 1/A, Veľký Krtíš, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6Cpr/8/2018-175 zo dňa 02. 03. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v časti I. výroku, ktorým žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok okresného súdu v časti I. výroku, ktorým žalobu o náhradu škody zamietol a v závislom výroku o trovách konania (II. výrok) z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „prvoinštančný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, event. „okresný súd“), odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady (II. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ako aj náhrady škody (zrejme mal na mysli peňažný nárok z neplatného skončenia pracovného pomeru).

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ust. § 68 ods. 1 písm. b), ods. 2 Zákonníka práce (ďalej aj „ZP“) a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Konštatoval, že skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného formou okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodu, že žalobca pod vplyvom alkoholu spadol do priekopy, kde si spôsobil vážne zranenia, pričom v dôsledku úrazu opustil zverené motorové vozidlo, čo žalovaný považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny, je platné. Považoval za nepodstatné to, akým spôsobom došlo k úrazu žalobcu, ktorý v čas osobného voľna, teda v čase medzi jednotlivými jazdami aj napriek zákazu, hrubým spôsobom porušil svoju povinnosť tým, že požíval pri výkone prepravy tovaru alkoholické nápoje v takej miere, že sa dostal do stavu neschopnosti ovládať svoju motoriku a istotu chôdze, pričom si musel byť vedomý, že aj v čase čerpania voľna medzi jednotlivými jazdami nemôže za žiadnych okolností požívať alkoholické nápoje. Prestávka medzi jazdami slúži výlučne na oddych vodiča, regeneráciu jeho síl, ale nikdy nemožno vylúčiť situáciu, že plánovaná prestávka bude medzi jazdami náhle ukončená a vodiči nachádzajúci sa na parkovisku budú

musieť bez meškania opustiť uvedený priestor. V takom prípade by nielen žalobca, ale aj ostatní vodiči požívajúci alkohol v inkriminovanom čase neboli schopní bezpečného vedenia motorového vozidla, prípadne by boli rizikom pre plynulosť ostatných účastníkov cestnej premávky. Požívanie alkoholických nápojov žalobcom považoval okresný súd za závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorú skutočnosť má dlhodobou ustálenú aj judikatúra súdov SR, pričom následkom úrazu žalobca opustil zverené vozidlo, ktoré istý čas zostalo bez stráženia, čím bolo vystavené prípadnému vykradnutiu a následne by došlo ku škode u žalovaného, ktorý ako prepravca zodpovedá za včasnú prepravu naloženého tovaru z miesta nakládky do miesta cieľovej stanice. Vzhľadom na nedôvodnosť žaloby o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, nepovažoval za potrebné vykonávať žalobcom navrhované dôkazy týkajúce sa vyžiadania mzdových podkladov pre relatívny nárok žalobcu voči žalovanému.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vzhľadom na výsledok sporu priznal žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a žalobe vyhovel.

6. Namietal neprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov. Napriek zbytočne vykonanému rozsiahlemu dokazovaniu okresný súd dospel k nepravému záveru o nedôvodnosti žaloby. V dokazovaní sa zameril hlavne na mechanizmus jeho poranenia, pričom ignoroval a neodôvodnil príčinu, prečo bol žalobca nútený opustiť kamión, keď po rozsiahlom devastačnom poranení hrudníka a hlavy po vytiahnutí z priekopy hlbokej 4 metre, bol prevezený do nemocnice, kde bol hospitalizovaný. Vozidlo teda neopustil dobrovoľne, ale po úraze, kedy bol zdravotnou službou prevezený do zdravotníckeho zariadenia. Poukázal na lekársku správu zdravotníckeho zariadenia z NSR, ako aj výpovede svedkov, ktorí potvrdili jeho pád do priekopy z výšky 4 m a následné prevezenie do zdravotníckeho zariadenia. Uviedol, že žalovaný nevyvodil sankcie voči ďalšiemu účastníkovi konfliktu - Jaroslavovi Kažimírovi, ktorí mal poranenia z konfliktu s inými vodičmi. Všetci účastníci a zamestnanci žalovaného varili na parkovisku guláš v čase, keď on spal v kamióne, pričom pred spánkom si vypil dve, tri piva, jeho kolegovia mali viac vypité, keďže pili alkohol, ktorý on nepije. Bol zobudený po konflikte ďalších dvoch kolegov, ktorému chcel zabrániť, ale E. S. ho napadol, strčil do priekopy, ktorú skutočnosť sa mu nepodarilo preukázať pre falošnú solidaritu kolegov. Pri roE.dovaní sa súd neriadil zásadou, že v okamžitom skončení pracovného pomeru musí byť skutkovo vymedzený dôvod skončenia tak, aby bolo zrejmé, prečo sa pracovný pomer skončil a nebolo ho možné dodatočne meniť. Potom, ako utrpel ťažký úraz, neopustil zverené vozidlo dobrovoľne, ani úmyselne, či z nedbanlivosti, ale bol prevezený do zdravotníckeho zariadenia do Univerzitnej nemocnice v Marburgu, kde bol hospitalizovaný v čase od 02. 06. 2018 do 04. 06. 2018 a následne prevezený do Všeobecnej nemocnice v Lučenci s práceneschopnosťou do 07. 08. 2018. Okresný súd sa pri rozhodovaní zameril na nepodstatné skutočnosti a ignoroval jeho písomné vyjadrenia, čo viedlo k nesprávnej závere o nedôvodnosti žaloby.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Podľa neho nebol odvolací petit správne formulovaný, pretože, ak žalobca navrhoval prvoinštančný rozsudok zrušiť, neprichádza do úvahy jeho zmena. Poukázal na žalobcom nezaujaté stanovisko k otázke náhrady škody, pričom v danom prípade išlo o zložený petit pozostávajúci z neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a z náhrady škody, ale obsahom odvolania bolo iba určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrada trov konania. Bolo povinnosťou žalobcu aspoň rámcovo špecifikovať nárok na náhradu škody. Žalobca utrpel vážne zranenie pod vplyvom alkoholu, v dôsledku čoho opustil zverené motorové vozidlo, čo predstavovalo závažné porušenie pracovnej disciplíny, pretože počas pobytu v nemocničnom zaopatrení mal dozerať nad vozidlom. Tvrdenia žalobcu o opustení vozidla z dôvodu ťažkého úrazu, ktoré nebolo dobrovoľné, úmyselné, či nedbanlivostné neobstoja v porovnaní s inými dôkazmi, pretože pád mimo parkoviska si žalobca zavinil vlastným pričinením, keď bol pod vplyvom alkoholu. Vypočutá manželka žalobcu ako svedkyňa nemala z procesného hľadiska charakter svedkyne, pretože nebola prítomná pri udalosti, pričom žalobca jej iba oznámil pád do priekopy, ktorú udalosť podrobne opísal aj svedok G. U.. Popíjanie alkoholu zo strany žalobcu potvrdili aj ďalší svedkovia Y. a J.. Žiadny z vodičov nebol trestne stíhaný za ublíženie na zdraví žalobcu a svedok I. pripustil, že žalobca bez cudzieho zavinenia pod vplyvom alkoholu neudržal rovnováhu, prepadol cez zábradlie dolu svahom, pričom

pripustil aj to, že bol strčený inou osobou, s ktorou sa naťahoval. Pri lekárskom ošetrení v Nemecku lekár konštatoval, že žalobca bol pod vplyvom alkoholických nápojov a z iných zdrojov bolo zrejmé, že k úrazu došlo počas pracovnej doby, jedinou príčinou vzniku poranení bolo značné požitie alkoholických nápojov zo strany žalobcu. Požitie alkoholu a príčinná súvislosť medzi jeho požitím ako aj pádom je v lekárskej správe ustálená a potvrdená ďalšími dôkazmi.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu v časti I. výroku, ktorým žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil a v časti I. výroku, ktorým žalobu o náhradu škody zamietol a v závislom výroku o trovách konania (II. výrok) podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd vykonal dostatočné dokazovanie a vec správne právne posúdil pokiaľ ide o nárok žalobcu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov v uvedenom rozsahu a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie o platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru odchýliť a nemôže preto dať za pravdu žalobcovi.

12. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd pri posudzovaní otázky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru náležite nevysporiadal.

13. Predmetom odvolacieho konania je žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného (ako zamestnávateľa), realizované podaním zo dňa 04. 06. 2018. V okamžitom skončení pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce žalovaný vymedzil dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru spočívajúci v závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobcom, nakoľko počas turnusu opustil zverené vozidlo, pretože dňa 02.06.2018 pod vplyvom alkoholu (čo preukazuje lekárska správa) spadol do priekopy a spôsobil si zranenia, kvôli ktorým nemohol pokračovať vo výkone práce. Požívanie alkoholických nápojov žalobcom v rámci výkonu práce, medzi ktoré patrí aj týždenný odpočinok, považoval žalovaný za absolútne zakázané, pričom v čase prestávky mal žalobca vykonávať absolútny dozor nad motorovým vozidlom. Žalobca sa bránil tým, že nedobrovoľne opustil miesto, kde parkoval so svojím zvereným vozidlom, pretože v stave po ťažkom úraze bol prevezený do zdravotníckeho zariadenia, čoho dôkazom bola nielen lekárska správa z NSR, ale aj výpovede vypočutých svedkov.

14. Pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, ktoré predstavuje jednostranný právny úkon skončenia pracovného pomeru, sú taxatívne vymedzené dôvody v § 68 ods. 1 ZP. Jedným z dôvodov je závažné porušenie pracovnej disciplíny, za ktoré sa považuje porušenie pracovnej disciplíny vyššej intenzity, preto aj postih voči zamestnancovi môže byť viac závažný, bez požiadavky na opakovanie, bez predchádzajúceho upozornenia (R 18/1974). Zákonník práce nevymedzuje skutkové podstaty závažného a menej závažného porušenia pracovnej disciplíny, kvalifikáciu konania zamestnanca robí zamestnávateľ, pričom súd ňou nie je viazaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/173/2006, R 18/1974). Zamestnávateľa si definujú v pracovnom poriadku (§ 84 ZP), ktoré situácie budú považovať za porušenie pracovnej disciplíny, prípadne

tieto situácie môžu byť vymedzené v kolektívnej zmluve. Určité vymedzenie komformného konania zamestnanca obsahuje, napr. ust. § 81 ZP, ktoré upravujú základné povinnosti zamestnanca a § 82 ZP, kde sa upravuje základné povinnosti vedúceho zamestnanca, ako aj § 47 ods. 1 písm. b) ZP. Súd však vymedzením prípadov porušenia pracovnej disciplíny vo vnútornom predpise zamestnávateľa nie je viazaný (to ale neznamená, že neposúdi vec rovnako). Posudzovanie konania zamestnanca z hľadiska porušovania pracovnej disciplíny a jeho intenzita sa deje v každom prípade individuálne, so zreteľom na okolnosti, za akých k nemu prišlo (u jedného zamestnanca jeho konanie napĺňa pojem porušenia pracovnej disciplíny a u iného nie, vzhľadom na plnenie pracovných úloh, intenzitu, osobitné okolnosti situácie). Hodnotením intenzity porušenia pracovnej disciplíny sa zaoberal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/95/2009, ktorý konštatoval, že to závisí vždy od okolností prípadu a v zásade ju ovplyvňuje osoba zamestnanca, funkcia, ktorú zamestnanec zastáva, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia pracovných povinností, situácia, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, dôsledky porušenia pracovnej disciplíny, t. j., či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi, napr. škodu.

15. Z pokynov pre šoféra zo dňa 21. 12. 2007, podpísaných žalobcom v bode 1. a 4. Je uvedené „Šofér pred hlásením sa na pracovný turnus nesmie byť opitý alebo prichytený, že požíva alkohol, zamestnávateľ si vyhradzuje právo vykonať dychovú skúšku a pri pozitívnom výsledku na náklady zamestnanca vykonať krvný test. Zamestnanec nesmie svojvoľne odstaviť a opustiť vozidlo bez súhlasu dispečera“.

16. Z pracovného poriadku žalovaného zo dňa 04. 02. 2007, s ktorým bol žalobca oboznámený, vyplýva z čl. 2. Bod 2. písm. b), že za závažné porušenie pracovnej disciplíny sa považuje svojvoľné opustenie vozidla počas pracovnej doby, alebo tesne pred nástupom na výkon nočnej alebo dennej smeny.

17. V prejednávanom prípade žalovaný ukončil pracovný pomer so žalobcom jednostranným právnym úkonom, a to okamžitým skončením pracovného pomeru, ktorého dôvod skutkovo vymedzil v podaní z o dňa 04. 06. 2018 ako opustenie zvereného vozidla z dôvodu úrazu následkom pádu do priekopy pod vplyvom alkoholu, pre ktoré zranenia žalobca nemohol pokračovať vo výkone práce. Podstatou obrany žalobcu bolo, že nedobrovoľne opustil zverenú vozidlo, pretože bol pre úraz hospitalizovaný a prevezený do zdravotníckeho zariadenia v NSR. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na lekársku správu univerzitnej nemocnice v Philipps - Universität Marburg v Nemecku, kde sa v anamnéze a v náleze uvádza, že žalobca prepadol v stave pod vplyvom alkoholu cez zábradlie a spadol dole cca 4m na svah, pričom v ústavnej starostlivosti bol od 02. 06. 2018 do 04. 06. 2018.

18. Odvolací súd preto uvádza, že príčinou, pre ktorú žalobca nebol spôsobilý si plniť pracovné povinnosti, medzi ktoré patril aj dohľad nad zvereným vozidlom, ktoré počas turnusu opustil, bol úraz spôsobený pod vplyvom alkoholu. Preto obrana žalobcu v tomto smere neobstojí, pretože podstatné bolo skúmať, čo bolo príčinou úrazu žalobcu, ktorý v jeho dôsledku opustil zverenú vozidlo. Bez pochybností bolo preukázané, že úraz žalobcu bol spôsobený pod vplyvom alkoholu. Iné okolnosti týkajúce sa úrazu, teda kto úraz žalobcovi spôsobil neboli v konaní preukázané, žalobca nepreukázal, že k opusteniu zvereného vozidla došlo z iných, ospravedlniteľných dôvodov, ktoré by nebolo možné považovať za porušenie pracovnej disciplíny.

19. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol po úraze hospitalizovaný v zdravotníckom zariadení, z ktorých dôvodov nemohol vykonávať dohľad nad zvereným vozidlom, avšak príčinou hospitalizácie žalobcu bol práve úraz žalobcu, ku ktorému došlo pod vplyvom alkoholu. Vylúčenie plnenia pracovných povinností si zavinil práve žalobca v dôsledku úrazu spôsobeného pádom pod vplyvom alkoholu. Uvedené konanie preto, aj podľa odvolacieho súdu možno kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny.

20. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. výroku, ktorým žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. Pokiaľ išlo o dôvodnosť nároku žalobcu o náhradu škody (nešlo o náhradu mzdy, ale o náhradu škody ako vyplýva s argumentácie žalobcu na č. I. 76, 175 spisu), ktorá mu mala vzniknúť ako rozdiel medzi nemocenskými dávkami a priemerným mesačným zárobkom v rámci ochrannej doby, odvolací súd

dospel k záveru, že súd prvej inštalcie v tejto časti I. výroku rozhodol vecne nesprávne, jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a došlo ním aj k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Podľa § 129 ods. 1, 2, 3 CSP, ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení podľa odseku 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť. Ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať.

23. Odvolací súd konštatuje, že Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby, ktorá musí obsahovať všeobecné náležitosti v súlade s ust. § 127 ods. 1 a § 132 ods. 1 CSP: Iba formálne spôsobilá žaloba je základným predpokladom vecného prejednanía veci. Definičné vymedzenie žaloby, ako procesného úkonu, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva, upravuje § 131 CSP. Od náležitostí žaloby je potrebné rozlišovať zložky žaloby, za ktoré sa považuje žalobný nárok a žalobný dôvod. V prípade žalobného nároku ide o individualizáciu predmetu konania, pričom žalobca je povinný v žalobe svoj žalobný nárok riadne špecifikovať, individualizovať a konkretizovať, pretože predmet civilného sporu zásadne neurčuje súd, ale žalobca ako tzv. dominus litis, čo vyplýva z dispozičného princípu sporového konania. Petit žaloby je obligatórnou náležitosťou žaloby, v ktorom žalobca uvádza, ako by podľa jeho želania mal súd rozhodnúť, resp. čo má súd uviesť vo výroku meritórneho rozhodnutia. Ním sa zároveň stanovuje rozsah požadovanej súdnej ochrany a určuje súdu medze toho o čom, a ako sa má rozhodnúť. Požiadavka na dostatočnú určitosť petitu logicky vyplýva z pravidla, že v sporovom konaní je súd žalobným návrhom viazaný (§ 216 CSP).

24. Nedostatok zákonom stanovených náležitostí žaloby bráni jeho vecnému prejednaníu a pokračovaniu v konaní (rozhodnutie NS SR sp. zn.3Cdo/221/2007, sp. zn. 3Cdo/126/2011). Ak žaloba neobsahuje uvedené náležitosti, je nesprávna alebo nezrozumiteľná, je súd v zmysle § 129 CSP uznesením vyzvať žalobcu, aby ju v určenej lehote opravil alebo doplnil a súčasne je povinný žalobcu poučiť, ako treba opravu a doplnenie vykonať.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštalcie nepostupoval v zmysle ustanovení § 129 CSP, keď neprihliadol na petit žaloby o náhradu škody, ktorej výšku žalobca v žalobe ani počas sporu neuviedol, uvedenú vadu žaloby prvoinštančný súd svojím postupom v konaní ani neodstraňoval, teda meritórne rozhodol na základe nejasného a neurčitého petitu aj o nároku žalobcu na náhradu škody, v ktorej časti považoval žalobu za nedôvodnú vzhľadom na záver o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru.

26. Uvedeným postupom však súd prvej inštalcie nepostupoval správne, pretože petit žaloby v časti náhrady škody vykazoval také vady, ktoré odôvodňovali postup podľa § 129 ods. 3 CSP, keďže petit v tejto časti bol neurčitý, nebolo zrejmé v akej výške sa škody domáha.

27. Preto neostávala odvolaciemu súdu iná možnosť, ako v časti I. výroku o náhradu škody rozsudok súdu prvej inštalcie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť ako aj v závislom výroku o trovách konania a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštalcie postupovať podľa § 129 CSP a vyzvať žalobcu na špecifikáciu petitu týkajúceho sa nároku na náhradu škody a až po odstránení uvedenej vady petitu o náhradu škody posúdi dôvodnosť tohto nároku a po vykonanom dokazovaní meritórne rozhodnúť.

29. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštalcie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 :0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).